

‘દાદા, દાદા’ બોલું

‘દાદા, દાદા’ બોલું અને નિજાત્મા જ મહેકે,
અનંત પરદેશી આવરણો તૂટે. --- ‘દાદા, દાદા’...

નિરૂજરે સ્થૂળ મન, પરમાણુ નિકાલી જ;
ભાવ અ-મન સમૃદ્ધિ, ત્રિકાળ અબાધિત.

સત્સંગ પ્રતિબોધે પ્રત્યેક સમયે,
રૂપાતીત સૌરભ હાજરીથી બહેકે. --- ‘દાદા, દાદા’...

જેનું ઠરું અંતર, બીજાંનેયે ઠારે;
ચડે નહીં છાક, તેઓ અનેકોને તારે.

મોક્ષસ્વરૂપ ‘દાદા’ ખુમારી જો સહેજે,
છેલ્લો જ્ઞાન-અવતાર નાટકને સમજે. --- ‘દાદા, દાદા’...

દેવલોક ઝંખે છે, સત્સંગ કાયમ;
મનુષ્યોને કુરસદ, હોય નહીં કાયમ.

બ્રહ્માંડે “જ્ઞાની” પોતે પરમાણુ ફેંકે,
વિલક્ષણ જિજ્ઞાસુ ‘દાદા’ને ઓળખે. --- ‘દાદા, દાદા’...

આંખોએ માનેલું, નજદીક છેટે;
“જ્ઞાની” ઓળખાવે પછી, જાવું નહીં દૂરે.

ભગવાન પોતે બેઠા મંદિર-સિદ્ધે,
કાયમ સમાધિ છે જ્ઞાન-સ્વરૂપે. --- ‘દાદા, દાદા’...

‘પરકાયા પરવેશ’, વાંચેલું પૂર્વે;
અહીં આ તો પ્રત્યક્ષ, ‘દાદા’ ‘કવિ’-કલમે.

અચરજ દેખે તેથી ‘નવનીત’ કે’ છે,
પહેલાં કોણ સુણતું ‘ગાયક’ની ટેં ટેં. --- ‘દાદા, દાદા’...

ગમ્મે ત્યાંથી ગાશું તોયે, 'દાદાજી' પોંખે;
ગમ્મે ત્યારે ગાશું તોયે, 'દાદાજી' પોંખે;
આપણાં પદો જ એવાં, સમો લાગે લેખે.

ગમે તેવું પદ ગાવ, ભાવના જ પહોંચે,
ચિત્ત શુદ્ધકારી છે, પ્રતિબોધ સન્મુખે. --- 'દાદા, દાદા'...

